

Sygnatura akt VI GC 576/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **M. P.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 1115,81 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 1.115,81 zł (jeden tysiąc sto piętnaście złotych 81/100) wraz z ustawowymi odsetkami od 21 lipca 2013r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.053,- zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt trzy złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwoty 112,99 zł (sto dwanaście złotych 99/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód – M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.115,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że na zlecenie D. D. wykonał naprawę należącego do niego, uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym, samochodu marki A. (...). Pozwany zapewniał ochronę ubezpieczeniową sprawcy szkody. Pozwany nie pokrył całości kosztów naprawy pojazdu. D. D. przelała na powoda wierzytelność z tytułu należnego jej odszkodowania. Pozwany został wezwany do zapłaty, jednak bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady, wskazał że wypłacił pozwanej odszkodowanie stanowiące koszty naprawy w wysokości 1.783,62 zł. Powód nie wykazał aby do naprawy pojazdu użył oryginalnych części producenta pojazdu (O). Pozwany byłby skłonny uznać zastosowanie takich części w razie wykazania faktu ich zakupu. Weryfikując kosztorys przedstawiony przez powoda, pozwany zastosował części z segmentu Q.

Sąd ustalił.

W dniu 20 czerwca 2013r. W. D., kierując pojazdem marki C. numer rejestracyjny (...) i wykonując manewr parkowania, uszkodził samochód osobowy marki A. (...) numer rejestracyjny (...), należący do D. D.. Zakres uszkodzeń obejmował:

- wymagające wymiany: zderzak przedni wraz z tablicą rejestracyjną, wnęka plastikowa koła przednią lewą, lampa kierunkowskazu lewego,

- wymagające naprawy: błotnik przedni lewy, wzmocnienie poprzeczne, powłoki lakiernicze.

Dowód: oświadczenie z dn. 20.06.2013r. – k. 11, fotografie – k. 12, kalkulacja Nr 01/07/2013 – k. 25 – 27.

Pozwany zapewniał sprawcy w/w wypadku ochronę z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów.

D. D. zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 20 czerwca 2013r.

bezsporne.

Powód, na zlecenie D. D. dokonał naprawy uszkodzonego samochodu, ustalając jej koszt na kwotę 2.899,58 zł brutto, w tym: koszty zakupu zderzaka – 291,51 zł brutto, koszty robocizny i lakierowania – 2.608,07 zł brutto (przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w wysokości 100,- zł) i wystawiając z tego tytułu faktury VAT Nr (...).

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 8, faktura VAT Nr (...) – k. 9

Pozwany ustalił koszty naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) początkowo na kwotę 1.783,62 zł brutto, przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w wysokości 90,- zł, kwestionując konieczność naprawy lakieru oraz cenę części zamiennych (ustaloną na 121,63 zł).

Dowód: kalkulacja Nr (...) – k. 25 – 27.

W dniu 9 lipca 2013r., D. D. w celu zapłaty należności za naprawę, samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) przelała na rzecz powoda przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność o zapłatę odszkodowania z tytułu uszkodzenia tego samochodu.

Dowód: cesja wierzytelności z dn. 9.07.2013r. – k. 10.

Pismem z dnia 9 listopada 2013r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.115,95 zł tytułem brakującego odszkodowania (wynagrodzenia) za naprawę samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 9.11.2013r. z potwierdzeniem nadania – k. 7.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...), wynosiły:

- przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu (O) – 3.616,69 zł brutto (2.940,40 zł netto), w tym:

zderzak	840,29 zł netto
zestaw mocujący	24,29 zł netto
normalia	17,29 zł netto
lakierowanie	1.118,53 zł netto
robocizna lakiernika	640,- zł netto
robocizna mechanika	300,- zł netto

- przy zastosowaniu części pochodzących z linii produkcyjnej producenta pojazdu (zamienniki Q) – 3.237,11 zł brutto (2.631,80 zł netto), w tym:

zderzak	590,94 zł netto
zestaw mocujący	23,63 zł netto
normalia	12,29 zł netto
lakierowanie	1.064,94 zł netto
robocizna lakiernika	640,- zł netto
robocizna mechanika	300,- zł netto

W obu wariantach, koszty robocizny wynosiły 100,- zł za roboczogodzinę.

Dowód: opinia biegłego sądowego Z. U. – k. 88 – 110.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie zaferowanych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci cesji, faktur VAT, kalkulacji oraz i wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła. Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu (części z grupy O) oraz części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu (części z grupy Q). Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron mimo zakreślenia im ku temu terminu (k. 113v., 115, 119).

Sąd pominął wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych, gdyż nie wskazał on konkretnych dokumentów znajdujących się w tych aktach, z których miały zostać przeprowadzone dowód.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, a to udzielanie przez pozwanego ochrony ubezpieczeniowej sprawcy kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do D. D. samochód marki A. (...) numer rejestracyjny (...), fakt naprawienia pojazdu przez powoda oraz związane z tym koszty. Za bezsporne należało uznać, że poszkodowana zgłosiła pozwanemu szkodę (w dniu 20 czerwca 013r. co wynika z numeru akt szkodowych) zaś pozwany uznał swoją odpowiedzialność oraz wypłacił część odszkodowania.

Legitymacja czynna stron nie była przedmiotem sporu, jak i nie budziła wątpliwości Sądu. Powód nabył w drodze przelewu, wierzytelność przysługującą poszkodowanemu właścicielowi samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) D. D., z tytułu odszkodowania za skutki zdarzenia komunikacyjnego, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów. Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana (art. 822 § 4 k.c.), gdyż pozwany przyjął

odpowiedzialność za skutki zdarzenia z udziałem pojazdu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności kierującego samochodem marki C. numer rejestracyjny (...) oraz wypłacając odszkodowanie w wysokości 1.783,62 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 20 czerwca 2013r.

W myśl przepisu art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność kierującego pojazdem marki C. numer rejestracyjny (...) – a tym samym pozwanego – oparta jest zatem na zasadzie ryzyka. Nie znajduje tu bowiem zastosowania przepis art. 436 § 2 k.c., gdyż, jak wynika z ustalonych okoliczności faktycznych nie doszło do zderzenia w/w pojazdu z samochodem marki A. (...) numer rejestracyjny (...). Zderzeniem mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody jest bowiem ich zetknięcie się, gdy pozostają wobec siebie w ruchu w rozumieniu przepisów Prawa o ruchu drogowym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 644/00, OSNC z 2002r., Nr 12, poz. 156). W niniejszej sprawie uszkodzony pojazd nie znajdował się w ruchu, będąc zaparkowanym w miejscu do tego przeznaczonym. W ruchu pozostawał jedynie pojazd sprawcy szkody, wykonującego wówczas manewr parkowania. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Sprawstwo kierującego pojazdem marki C. numer rejestracyjny (...), któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Spór ograniczał się do wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74). Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzony w wypadku pojazd, należy mu się odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

W niniejszej sprawie uszkodzony pojazd został naprawiony przez powoda zaś koszty naprawy wyniosły łącznie 2.899,58 zł brutto. Obejmowały one koszty robocizny mechanika i lakiernika w stawce 100 zł za roboczogodzinę (łącznie 2.608,07 zł brutto), a także koszty materiałów i zakupu części zamiennych (zderzaka) za cenę 291,51 zł brutto.

W świetle dowodu z opinii biegłego, koszty naprawy deklarowane przez powoda mieszczą się w średnich kosztach naprawy uszkodzonego pojazdu i to zarówno przy użyciu oryginalnych części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu (części O) jak i zamienników wykonanych na linii produkcyjnej producenta pojazdu (części Q). W obu przypadkach bowiem, cena zakupu zderzaka przenosiła cenę określoną przez powoda w fakturze VAT

Nr (...) na kwotę 237,- zł netto (291,51 zł brutto) i wynosiła – odpowiednio – 840,29 zł netto i 590,94 zł netto. Również koszty robocizny mieszczą się w granicach przyjętych przez powoda. Z kalkulacji sporządzonej przez powoda wynika, że koszty robocizny mechanika wynosiłyby 240,- zł netto zaś koszty robocizny lakiernika – 660,- zł netto. Według opinii biegłego, koszty te winny wynosić – odpowiednio – 300,- zł netto i 640,- zł netto. Nie można zatem przyjąć, że powód w nieuzasadniony sposób zawyżył koszty robocizny, zwłaszcza mając na uwadze iż różnica w kosztach robocizny lakiernika w przeliczeniu na czas pracy wynosi 12 minut (stawka za roboczogodzinę obliczana jest łącznie dla 10 jednostek czasowych składających się na 1 roboczogodzinę; stawka za 1 jednostkę czasową wynosiła zatem 10,- zł i stanowiła wynagrodzenie za 6 minut pracy). Pozwany ustalając stawkę roboczogodziny na 90,- zł nie wyjaśnił przyczyn takiej decyzji. Jednocześnie nie zakwestionował opinii biegłego, zwłaszcza co do przyjętej przez niego stawki w wysokości 100,- zł za roboczogodzinę. Należało zatem uznać, że koszty robocizny wskazane w opinii biegłego odpowiadały rzeczywistym kosztom robocizny poniesionym przez powoda. Podkreślenia przy tym wymaga, że na wyspecyfikowane fakturze VAT nr (...) koszty naprawy składają się zarówno koszty robocizny jak i koszty materiałów (części zamiennych innych niż zakupiony zderzak). Również koszty lakierowania (materiał lakierniczy) faktycznie poniesione w celu naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) okazały się niższe niż średnie koszty rynkowe. Wstępnie należy zauważyć, że – wbrew stanowisku pozwanego – biegły uznał za zasadną naprawę powłok lakierniczych oraz lakierowanie zakupionego zderzaka. Pozwany również w tym zakresie opinii biegłego nie kwestionował. Nie wyjaśnił też (w odpowiedzi na pozew) przyczyn, dla których, weryfikując kosztorys sporządzony przez powoda, uznał prace lakiernicze za nieuzasadnione. Nadto określone przez biegłego koszty lakierownia (bez robocizny) wynosiły – w zależności od zastosowanych części zamiennych (z grupy O lub Q) – 1.118,53 zł netto lub 1.064,94 zł netto. Koszty te, wskazane przez powoda zamykały się kwotą 965,62 zł netto. W tych warunkach, Sąd doszedł do przekonania, że poniesione przez powoda łączne koszty naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) były uzasadnione, mieszcząc się w średnich stawkach rynkowych zarówno w zakresie cen części i materiałów jak i robocizny.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). W niniejsze sprawie poniesione przez powoda koszty rzeczywiste nie tylko mieszczą się w granicach uzasadnionych kosztów naprawy (określonych w opinii biegłego), ale są od nich niższe, co może jedynie potwierdzać, że odpowiadają one rzeczywistemu stanowi rzeczy. Podkreślenia wymaga, że zobowiązany do naprawienia szkody, winien na żądanie poszkodowanego zapłacić, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma przy tym żadnych ograniczeń co do rodzaju zastosowanych części, skutkiem czego poszkodowany może żądać zapłaty odszkodowania uwzględniającego cenę zakupu nowych, oryginalnych (pochodzących od producenta pojazdu) części zamiennych (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., sygn. akt III CZP 80/11, OSNC z 2012r., Nr 10, poz. 112; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

Podniesiony w odpowiedzi na pozew zarzut pozwanego co do braku wykazania przez powoda wykorzystania do naprawy samochodu marki A. (...) numer rejestracyjny (...) oryginalnych części producenta pojazdu (O) okazały się nieuprawnione, a przy tym powołane najwyraźniej jedynie na użytek niniejszego procesu. Powód w żadnym miejscu nie twierdził, że do naprawy pojazdu używał tego rodzaju części. Cena zakupionego przez niego zderzaka okazała się wielokrotnie niższa niż cena takiej części z grupy O a nawet Q. Nadto w postępowaniu likwidacyjnym, pozwany w głównej mierze kwestionował zakres koniecznych napraw pojazdu a to jego lakierowania oraz stawkę za roboczogodzinę – co znalazło odzwierciedlenie w zweryfikowanym przez niego kosztorysie powoda (k. 25 –

27). Stanowisko pozwanego nie mogło zatem zostać uwzględnione, zwłaszcza wobec oczywistej sprzeczności z niepodważonymi tezami opinii biegłego.

Co za tym idzie, koszty naprawy pojazdu poniesione przez powoda należało uwzględnić jako adekwatne do zakresu szkody jak i realiów rynkowych, w których naprawy dokonano. Oznacza to, że należne powodowi odszkodowanie obejmowało zwrot całości poniesionych kosztów naprawy w kwocie 2.899,58 zł brutto. Z tej kwoty pozwany zapłacił jedynie 1.783,62 zł, a zatem powodowi przysługiwał pozostała kwota 1.115,96 zł (2.899,58 zł – 1.783,62 zł), przy czym powód żądał kwoty 1.115,81 zł i żądaniem tym sąd jest związany (art. 321 § 1 k.p.c.). Od tej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowana zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu zdarzenia, tj. 20 czerwca 2013r. (data tego zgłoszenia wynika z oznaczenia akt szkodowych –(...)). Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc najdalej w dniu 20 lipca 2013r., a zatem zadanie zasądzenia odsetek od dnia 21 lipca 2013r. było uzasadnione. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

W tym stanie rzeczy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.115,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2013r., o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem powodowi przysługiwało prawo do zwrotu wszystkich poniesionych kosztów procesu w łącznej wysokości 1.053,- zł, w tym: opłata sądową od pozwu wysokości 56,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180,- zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. 2013r., poz. 461.), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 26 marca 2015r. w wysokości 912,99 zł – pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda do kwoty 800,- zł. W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem kosztów procesu kwotę 1.053,- zł, orzekając jak w pkt II wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić [...], sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Łączne koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych ustalone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 26 marca 2015r. wyniosły 912,99 zł i zostały pokryte z zaliczki powoda do kwoty 800,- zł, a w pozostałym zakresie tymczasowo przez Skarb Państwa. Nadwyżka ponad tę zaliczkę (112,99 zł) podlegała rozliczeniu stosownie do wyniku sprawy. Zważywszy, że pozwany przegrał spór w całości, zobowiązany był ponieść nieopłacone koszty postępowania w łącznej wysokości 112,99 zł, które winny zostać uiszczone na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt IV wyroku.